
Z orzecznictwa Wojewódzkich Komisji Dyscyplinarnych

Palestra 4/6(30), 88-89

1960

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**Z ORZECZNICTWA
WOJEWÓDZKICH KOMISJI DISCYPLINARNYCH**

O r z e c z e n i e

**Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej
w Warszawie**

z dnia 14 listopada 1959 r.
(D. 51/59)

Działanie adwokatów w imieniu i na rzecz mocodawcy, polegające na zakupowaniu w banku PKO towarów, ich przechowywaniu, przewożeniu, magazynowaniu, ogłaszaniu w celu zbycia, poszukiwaniu kontaktów z reflektantami na kupno, ustalaniu ceny, dokonywaniu sprzedaży, inkasowaniu należności i wystawianiu rachunków, stanowi daleko idące naruszenie godności zawodu adwokackiego, jest sprzeczne z przepisem art. 61 ust. 1 ustawy o u.a. i powoduje represję dyscyplinarną z mocy art. 87 ust. 1 ustawy.

Orzeczeniem z dnia 14.XI.1959 r. Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna w Warszawie uznała adw. X i adw. Y za winnych tego, że

w okresie od lutego 1958 do stycznia 1959 r. wykonywali czynności agentów handlowych na zlecenie swego klienta ob. Z przez to, że na podstawie udzielonego przez niego pełnomocnictwa dokonywali zakupu towarów w Banku PKO w Warszawie z konta dolarowego tegoż Z, wyszukiwali nabywców na nabyte w ten sposób towary i sprzedawali te towary wybranym przez siebie odbiorcom, wystawiając w jego imieniu rachunki, przez co naruszyli god-

ność zawodową adwokata, o której mowa w art. 87 ust. 1 i 61 ust. 1 ustawy o ustr. adw.

Z u z a s a d n i e n i a

Na podstawie zebranego w sprawie materiału oraz na podstawie wyjaśnień samych obwinionych, złożonych w toku dochodzenia dyscyplinarnego i na rozprawie, Komisja Dyscyplinarna ustaliła, co następuje:

Obwinieni adw. X i adw. Y przyjęli do prowadzenia od Z sprawę w przedmiocie windykacji z Kanady premii asekuracyjnej w kwocie 7 000 dol. na którą to kwotę był ubezpieczony zmarły w Kanadzie syn ich mocodawcy.

Sprawa ta została załatwiona pomyslnie w ten sposób, iż kwota 7 000 dol. została przekazana do Narodowego Banku Polskiego. Dzięki dalszym staraniom adw. X i Y kwota ta została następnie przekazana z NBP do banku PKO celem jej zrealizowania w tzw. „eksporcie wewnętrznym”, tj. w drodze wybierania z banku towarów atrakcyjnych na rynku wewnętrznym. Zapewniało to mocodawcy obwinionych adwokatów korzystną relację przy realizowaniu jego rachunku dolarowego w PKO.

Na tej ostatniej czynności obwinieni powinni byli zakończyć prowadzenie sprawy Z.

Jednakże, ulegając prośbom (jak twierdzą obaj obwinieni) swego mocodawcy, przyjęli oni od niego dalsze pełnomocnictwo i zlecenie oraz podjęli się samej realizacji konta dolaro-

wego przez wybieranie na rachunek tego konta z banku PKO towarów w tzw. „eksporcie wewnętrznym”. wynajdywanie nabywców na te towary i sprzedawanie ich w imieniu i na rachunek Z, przy czym uzyskane z tej sprzedaży kwoty mieli mu przekazać — po ich uzyskaniu — w walucie krajowej.

Taka realizacja konta dolarowego była prowadzona przez obwinionych adwokatów w okresie od lutego 1958 do stycznia 1959 r. W ten sposób obwinieni zrealizowali z konta kwotę 3 860 dol., wybierając za nią 1 500 kg polistyrenu, samochód marki „Warszawa” i różne drobne towary. Dysponując tą masą towarową, obwinieni, a przede wszystkim obwiniony adw. Y, poszukiwali za pomocą ogłoszeń i przez kontakty osobiste nabywców na te towary, z nabywcami tymi ustalali ceny, towary te sprzedawali i inkasowali za nie należności.

Wszystkie te czynności są przewidziane w art. 568 i n. kodeksu handlowego, a dokonujący tych czynności ob-

winieni adwokaci występowali w nich jako „ajenci handlowi”, działający na zlecenie swego mocodawcy Z.

Adwokatura jest powołana do udzielania pomocy prawnej zgodnie z prawem (art. 2 cyt. ustawy). Obwinieni udzielili takiej pomocy swemu mocodawcy, lecz pomoc ta, leżąca w granicach pracy zawodowej adwokata, została zakończona przez uzyskanie należnej temu mocodawcy kwoty na rachunku PKO.

Dalsza pomoc obwinionych nie była już pomocą prawną, lecz przyjęciem zlecenia typu wyraźnie handlowego, do czego adwokaci nie są powołani i co jest wyraźnie sprzeczne ze stanowiskiem adwokata.

Wyżej ustalone postępowanie obwinionych adwokatów stanowi daleko idące naruszenie godności adwokata i sprzeczne jest z przepisem art. 61 ust. 1 ustawy o ustr. adwokatury, a jednocześnie stanowi przestępstwo dyscyplinarne podlegające ściganiu dyscyplinarnemu z mocy art. 87 ust. 1 tejże ustawy.